

[Lawaetz]

villet give ens pension til alle – nemt og enkelt – og af en hæderlig størrelsesorden. Når de andre partier tilnærmer sig vores pensionspolitik lige i øjeblikket, er det måske på grund af det forestående kommunalvalg. Så sent som i går hørte vi jo her fra talerstolen lidt om, hvor mange anstrengelser man gør sig for at få et godt kommunalvalg.

Det sidste punkt i regeringens lovforslag, der går ud på, at ATP-fonden må eje 20 pct. af et enkelt aktieselskabs samlede aktiekapital i stedet for de nu tilladte 15, må vi desværre på det skarpeste tage afstand fra. Det er et så udtalt skridt imod socialisering, at ethvert liberalt parti kan få kuldegysninger ved at tænke på konsekvenserne. Mange store aktieselskaber kan udmærket styres af 20 pct. aktier på én hånd, og så sniger vi os derhen, hvor mange socialister netop gerne vil lande.

Nu blev ATP-fondens bestyrelse omtalt. Det skal man nok undlade. Det er rigtigt, at der er 4 fra hver side, men efter de nye bestemmelser er den fjerde arbejdsgiverrepræsentant staten som den største arbejdsgiver. Hvis man lige tænker på, hvem der har fået topstillingen inden for det sidste år, så kan man sætte spørgsmålstegn ved, om han er på arbejdsgiversiden.

Endnu mere uhyggeligt er det, når staten af skatteborgernes penge betaler milliardbeløb ind i form af de overskydende dyrtidsportioner. Og allermost uhyggeligt er det, at man ikke har kunnet trække ud af regeringen, hvad disse penge skal bruges til, med et stadigt akkompagnement i baggrunden fra LO om ØD og andre gode ideer, der dog heldigvis indtil videre er kulet ned i et udvalg.

Hvor var det meget lettere, om alle spillede med åbne kort. Det gør vi. Vi tager ganske simpelt afstand fra enhver form for kæmpfonds, som menigmand ingen indflydelse har på. Den enormt stigende ATP-fond med de overskydende dyrtidsportioner er et af tidens vigtigste problemer, og her kan vi tale om nationaløkonomi! Hvad gør vi med de penge? Problemet må og skal løses inden de næste overenskomstforhandlinger. Et eventuelt krav om efterbetaling og en imødekommelse af et sådant krav, så de indefrosne beløb skal bruges til at forhøje lønnen, vil betyde et lønhop på én gang på ca. 10 pct. og på den måde ødelægge alt, hvad man har

forsøgt at opbygge fra alle sider omkring indkomspolitik, og dermed yderligere svække vor hårdt ramte konkurrenceevne med endnu flere arbejdsløse som resultat.

I denne forbindelse og med det som hovedmotiv kan vi anbefale vort lovforslag nr. L 105 om rimeliggørelse af ATP og pege på, at det på mange punkter er bedre end regeringens. Jeg vil håbe, at man kan få en åben og ærlig debat om det. Jeg synes, det er direkte uforsvarligt, at et problem, man i den grad ved hænger i luften over vores økonomi, ikke bliver taget op, og jeg venter fortsat på et udspil fra regeringen.

Johan Philipsen (V):

Lad mig først beskæftige mig et øjeblik med fremskridtspartiets forslag. Det lyder for så vidt tiltalende, at man ingen ansøgning skal sende – det er det, der skjuler sig under ordene »efter begæring« – men det betyder jo i realiteten bortfald af muligheden for at udskyde betalingen af de penge, man kan få. Det er vi i venstre imod, for der er mange personer, der af skattemæssige og andre grunde kunne være interesseret i at få de 5 pct. højere pension pr. halvår, end der opnås imellem 67 og 70, og jeg kan slet ikke følge hr. Lawaetz i betegnelsen »elendige håndører«.

Jeg har en skrivelse liggende på mit skrivebord, der siger, at jeg kan få 1.800 kr., og dem agter jeg ikke i det kommende år at lade staten beskatte med godt og vel 60 pct.; det skal vente til en dag, hvor tallet er noget lavere. Derfor er fremskridtspartiet efter min mening på vildspor.

Fremskridtspartiets forslag om ægtefællepension følger regeringens forslag, så det er der ikke grund til at knytte yderligere bemærkninger til.

Venstre er imod at standse indbetalingen til ATP, og vi kan slet ikke godtage den betragtning, man anfører i bemærkningerne, at disse penge ikke er den enkelte arbejdstagers ejendom. Jeg udtaler mig nødig stærkt fra folketingets talerstol, men jeg kunne da godt en gang gøre en undtagelse. Når hr. Lawaetz spørger, hvad vi gør med disse penge, så skal jeg bare sige for min del, at jeg agter at gå til højestet vedrørende disse penge. Det, hr. Lawaetz gør, er, at han rækker hånd til Thomas Niensens tanker om at putte pengene i